

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **M. K. (dříve L.)**, narozená dne x. x. x
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2020 č. j. OAM-421/ZA-ZA11-VL11-2020

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Poukázala na povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Správní řízení bylo podle ní jednostranné a neobjektivní, žalovaný nepostupoval v souladu s právním řádem České republiky, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Měla za to, že žalovaný

napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a chybně vyložil zákon. Uvedla, že použité informace ministerstva vnitra jsou očividně neaktuální.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek žalobkyně. Sdělil, že vzal v úvahu skutečnosti, které žalobkyně tvrdila a shromáždil aktuální a relevantní informace o zemi původu žalobkyně. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 11. 5. 2021 žalobkyně nebyla přítomna (předvolání na jednání bylo řádně doručeno), zástupkyně žalovaného setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 15. 7. 2020 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Ke své žádosti uvedla dne 30. 7. 2020, že se narodila ve vesnici x v Ivano-Frankovské oblasti na Ukrajině, hovoří česky, ukrajinsky a rusky. Nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení, není členkou žádné politické strany ani skupiny. Žalobkyně je rozvedená a bezdětná, v době poskytnutí údajů k žádosti byla v šestém měsíci těhotenství. Dříve již pobývala na území Evropské unie, a to v Maďarsku, Itálii a Polsku. Jako důvod své žádosti uvedla, že je aktivistka proti nelegálnímu odstraňování lesů, protestovala proti odstranění lesa v její vesnici a také v okolních vesnicích. Jejímu kamarádovi aktivistovi podpálili dům a žalobkyně se obávala, že by se jí mohlo stát to samé.
7. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 7. 2020, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 7. 2020, informaci Ministerstva vnitra – Ukrajina - hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 16. 10. 2020.
8. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-421/ZA-ZA11-VL11-2020 ze dne 16. 10. 2020 bylo rozhodnuto, že žádost žalobkyně se podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná zamítá.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
11. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

12. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlížíjí nad stavem dodržování lidských práv.*
13. Podle ust. § 2 bod 21 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*
14. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně posoudil všechna tvrzení žalobkyně učiněná v průběhu správního řízení a svůj závěr v napadeném rozhodnutí odůvodnil. S posouzením žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a odkazuje na něj.
15. Městský soud v Praze k problematice možného pronásledování žalobkyně ze strany soukromých osob odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dlužích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).*“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobkyně státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobkyně z hrozby nebezpečí ze strany těžařů dřeva představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. že by tato skutečnost měla vést k závěru, že v případě žalobkyně není Ukrajinu možné považovat za bezpečnou zemi původu.
16. Soud dodává, že dle informace Ministerstva vnitra – Ukrajina - hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020: „*Civilní úřadu udržují účinnou kontrolu nad bezpečnostními složkami s výjimkou území, které ukrajinská vláda nemá pod svou kontrolou. Jedná se o poloostrov Krym anektovaný ruskou federací a části území na Donbasu na východě Ukrajiny, na kterém byly vytvořeny mezinárodně neuznávané entity, tzv. lidové republiky*

v částech Luhanské a Doněcké oblasti, fakticky rovněž kontrolované Ruskou federací. Česká republika považuje Ukrajinu s výjimkou území nenacházejících se pod kontrolou ukrajinské vlády za bezpečnou zemi původu.“ Žalobkyně neprokázala, že by v jejím případě výše citované neplatilo.

17. Vzhledem k výše uvedenému má soud ve shodě s žalovaným za to, že žalobkyně neprokázala, že by v jejím případě nebylo možné Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu (soud dodává, že u žadatelů ze zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, je jejich důkazní břemeno zvýšené, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný postupoval správně, když žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.
18. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
19. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je „*nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo unitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo a vyložilo zákon chybně.*“ V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém kasační soud konstatoval: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Tyto závěry jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně zmiňovány, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017-72.
20. V rámci výše citovaných námitek tak žalobkyně nevylicila, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž neozřejmila svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.
21. K těmto obecným námitkám Městský soud v Praze poznamenává, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobkyní vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž

z ničeho se nepodává, že by správní řízení bylo jednostranné či neobjektivní. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmkoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.

22. Pokud jde o námitku žalobkyně, že informace použité žalovaným nejsou aktuální a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobkyni umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci na Ukrajině. Žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 7. 2020, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 16. 10. 2020. Ve správním spise se nachází aktuální zpráva o zemi původu žalobkyně, konkrétně informace Ministerstva vnitra – Ukrajina - hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020. Podklad tak pochází z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 – 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 – 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.*“ Ve správním řízení ani v řízení před soudem nevyplynulo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci na Ukrajině. Dané námitce tak soud nepřisvědčil.
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí

obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. května 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně